

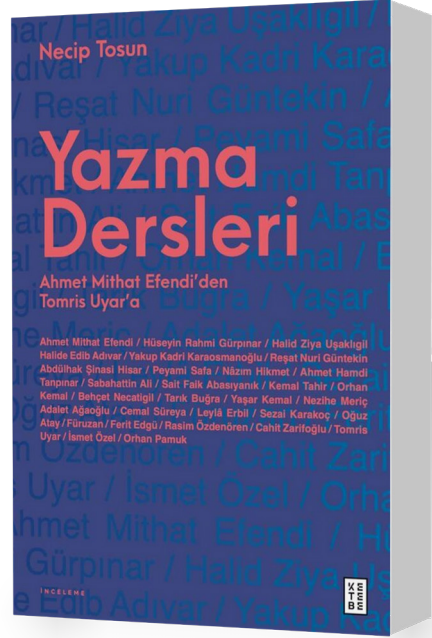
NECİP TOSUN'DAN YAZMA DERSLERİ

Beyza İzmirli Koyuncu

Edebiyatın büyüğü dünyasına adım atan her yazar adayının yolu, bir şekilde yazma sanatının inceliklerini anlamaya yönelir. Necip Tosun'un *Yazma Dersleri* adlı eseri, bu anlamda yalnızca bir rehber değil, aynı zamanda yazı yolculuğuna çıkan herkes için ilham verici bir kaynak niteliği taşıyor. Kurmaca metin yazımının temel yapı taşlarını sade, anlaşılır ve samimi bir dille aktaran yazar, deneyim ve birikimini okurla paylaşarak yazma eylemine teorik ve pratik bir derinlik kazandırıyor. *Yazma Dersleri*, yazmanın salt bir beceri değil; emek, çaba ve tutkulu bir öğrenme süreci olduğunu hatırlatan ilham verici bir eser. Okumayı, öğrenmeyi ve üretmeyi seven herkes için geçmişten bugüne uzanan güçlü bir yazma çağrısı...

Bilindiği üzere Türk edebiyatının üretken kalemlerinden Ahmet Midhat Efendi, sadece bir yazar değil, aynı zamanda kendi çağını aydınlatmaya çalışan bir eğitim neferiydi. *Yazma Dersleri* adlı eser, onun yazıyla kurduğu derin bağın, öğrenme ve öğretme tutkusunun izini sürüyor. Necip Tosun, yalnızca onun yazarlık serüvenine değil, aynı zamanda kitaplarla kurduğu duygusal ilişkiye de ışık tutuyor. Tosun, Ahmet Midhat'ın sürekli yeni anlatım biçimlerini deneyerek edebiyatımızda kendine has bir yol açtığını ve hem öğretici kimliğiyle hem de yeniliklere açıklığıyla dönemin ötesinde bir çizgi yakaladığını belirginleştiriyor.

Türk edebiyatının önde gelen yazarlarının yazma alışkanlıklarını ve edebî tutumlarını da mercek altına alan Tosun, Hüseyin Rahmi Gürpınar'ın yazarlık anlayışını, gözleme dayalı üretim bi-

çimini ve yazıyı hayatının merkezine koyuşunu örneklerle inceliyor. Hüseyin Rahmi Gürpınar, Necip Tosun'un tespitlerine göre, yazıyla yaşayan, yazarken var olan ve yazıyı bir hayat biçimine dönüştüren bir yazardır. Tosun, Hüseyin Rahmi'yi yalnızca bir romancı değil, aynı zamanda yazıyla toplumu dönüştürmeyi amaçlayan, üretken ve disiplinli bir yazar olarak ele alıyor.

Hem Türk öykücülüğünün hem de Türk romanının kurucu öncülerinden olan Halid Ziya, hayatını bütünüyle edebiyata adanmış, bu adanmışlıkla büyük edebiyatını inşa etmiştir. Ahmet Midhat, Namık Kemal ve Samipaşazade Sezai'yi okuyarak büyümüş; aynı zamanda Fransız edebiyatını yakından takip ederek Batı formunda eserler vermiştir. Tosun'a göre edebî üslup, Halid Ziya için bir eserin ölümsüzlüğünü belirleyen temel unsurdur. Halid Ziya üslubuyla Modern anlamda Türk romanının ilk güçlü adımlarını atan

yazarlardan biri olarak, yenilik düşüncesi ve insan özgürlüğü anlayışıyla Ahmet Hamdi Tanpınar ve Oğuz Atay gibi modernist yazarlara da ilham vermiştir. Büyük ve kurucu öncülerin yokluğunda kendi yolunu çizmiş; zamanını aşan tematik yaklaşımları, teknik ve biçimsel tutumu ile bugünkü Halid Ziya Uşaklıgil imgesini yaratmıştır. Necip Tosun'un bu portreleriyle ortaya koyduğu üzere, edebiyat yolculuğu yalnızca bireysel bir çaba değil, aynı zamanda kültürel bir etkileşim, okuma sevgisi ve topluluk bilinciyle güçlenen bir süreçtir.

Türk toplumunun en çalkantılı dönemlerinde yaşayam; savaflara, devrimlere ve toplumsal değişimlere hem tanıklık etmiş hem de aktif biçimde katılmış önemli yazarlar ve aydınlar olarak Halide Edib, Yakup Kadri ve Reşat Nuri de Tosun'un *Yazma Dersleri* kitabında kendine yer buluyor. Necip Tosun'a göre Halide Edib, Yakup Kadri ve Reşat Nuri'yi anlamak, söz konusu şahsiyetleri Millî Mücadele yıllarının ve tek parti döneminin şartları içinde değerlendirmeyi gerektirmektedir. Bu dönem, yalnızca edebiyatın değil, millî eğitimin ve kültür politikalarının da yönlendirildiği bir zaman dilimidir. Reşat Nuri, bu atmosferde hem bir öğretmen hem de bir yazar olarak millî eğitimin kuruluş ideolojisini eserlerine taşımış; acıma, merhamet, sevgi ve dayanışma gibi evrensel değerleri Türk romanında en güçlü şekilde işleyen isimlerden biri olmuştur. Tosun, onun yazarlığında erken yaşta kazandığı okuma alışkanlığının ve kütüphane ortamında büyümesinin belirleyici olduğuna dikkat çeker. Halid Ziya Uşaklıgil ve Emile Zola gibi yazarları severek okuyan Reşat Nuri, Fuzuli'nin *Divan*'ını yanından ayırmamıştır. Konu bulduğunda hemen yazmaya girişmeyen, aksine bu fikirleri yıllarca bekleten ve

olgunlaştıran bir yazardır. Ona göre eser yazımında başta belirlenen plan, süreç içinde esnek biçimde değişebilir. Bakış açısı tercihi ise yazının en ince-likli kararlarından biridir; bu nedenle çoğunlukla "ben-anlatım"ı kullanmış, olayları tek merkezde toplamanın romancının sorumluluğunu azalttığını savunmuştur. Yazma ritüeli olarak sessizliği ve özellikle gece saatlerini tercih eden Reşat Nuri, gündüzleri hayatın gürültüsünden uzak durmaya çalışır. Yazma sürecini gününbirlik bir uğraş değil, zamana yayılan ve sabır gerektiren bir eylem olarak görür. Zihninde biriken hikâye fikirlerini "hırdavat dolabındaki kırık oyuncaklar"a benzetir; zaman zaman onlara dönüp bakar ama acele etmez. Ona göre edebiyat, ideolojik ağırlıktan uzak, sanatsal niteliğini koruyan bir alan olmalıdır; politik yönelimin baskın olduğu eserler eksiklik taşır. Eleştirmenlerin, sürekli benzer temaları işlemesini tekrara bağlamasına rağmen, Reşat Nuri aynı konuyu derinleştirmenin ve zenginleştirmenin önemine inanır. Kırktan fazla eser vermesini ise hiçbir zaman yazdığı son kiptan tatmin olmamasına bağlar. Her yeni esere başlarken daha iyisini yazma umuduyla çalışır; ancak bitirdiğinde hayal ettiği ile ortaya çıkan arasındaki fark onu bir sonraki esere yönlendirir. Reşat Nuri'nin edebiyattaki kalıcılığı, halkın anlayacağı bir dili benimsemesi, güncel sosyal meseleleri işlemesi, millî eğitim çevresinin beklentilerine uygun kurgular kurması, merhamet ve şefkati merkezine almasıyla ilgilidir. Tosun'a göre bu yönleriyle o, Türkiye'de her dönemde en çok okunan yazarlar arasında yer almayı başarmış, edebiyatımızda hem üretkenliği hem de halkla kurduğu güçlü bağ ile öne çıkmıştır.

Abdülhak Şinasi Hisar, gerek teorik yazıları gerek romanlarıyla Türk edebiyatına yeni ufuklar açan, kendinden

sonra gelen yazarları derinden etkilemiş önemli bir isimdir. Bu çerçevede Tosun kitabında, Abdülhak Şinasi Hisar'ın yazma eylemine ilişkin dikkat çekici ayrıntılar sunuyor. Eleştiri ve inceleme yazılarında edindiği birikimi zirveye taşıdıktan sonra roman yazmaya başlaması Abdülhak Şinasi'nin edebiyat yolculuğunun en belirgin özelliklerinden biridir. Yazma eylemini, zamanı ve hayatı hafızasında tutmak, onları biraz daha uzatmak arzusu olarak görür. Ona göre yazarlık bir meslek değil, içsel bir ihtiyaçtır; her yazar farklı sebeplerle yazsa da yazmanın kaynağı mutlaka içsel bir gerekliliktir. Yazma sürecinde hızlıca notlar alır, bunları tekrar tekrar düzenler, hatta eser yayımlandıktan sonra bile üzerinde çalışmaya devam eder. Çünkü bir metne asla "son nokta" konamayacağını düşünür. Hisar için yazının temel unsuru üsluptur. Duygu ve düşünceleri doğru kelimelerle, ritimli ve ahenkli cümlelerle ifade etmek yazının özüdür. Eserlerinde vaka ikinci plandadır; asıl önemli olan şahıslar, çevre, toplum, his ve fikirlerdir. Kahramanlarını ise bire bir hayattan değil, gözlem, hatıra ve hayalin birleşiminden yaratır.

Hisar'ın romanları şiirsel ve destansı bir hayat yorumu gibidir. Gerçekle hayali, ölümle hakikati, Doğu'yla Batı'yı, çocukluk ve zaman duygusunu iç içe işler. Hayatı edebiyatın merkezine koyar, bürokratik ya da maddi kaygılara yer vermez. İlhamdan çok sabır, çalışma ve dikkatle üretir. Bu yönüyle edebiyatı hem kişisel bir mesele hem de varoluşun anlamını genişleten bir çaba olarak görür.

Türk edebiyatının en üretken kalemelerinden Peyami Safa, roman, hikâye, gazete yazısı ve eleştiri türlerinde eserler vermiş çok yönlü bir yazardır. Klasik eğitimini tamamlamamış olsa

da farklı disiplinlerde kendini yetiştirerek büyük bir birikim kazanmıştır. Necip Tosun Peyami Safa'nın yazarlığını, hayatın zorluklarına karşı bir var olma mücadelesi olarak görür. Peyami Safa, her romanında yeni teknikler denemiş, sürekli değişim ve yenilenmeyi amaçlamıştır. Ona göre yazarlık çok çalışmayı ve daima yeni arayışlara yönelmeyi gerektirir. Romanlarında bireyin iç dünyasına, ruhsal çatışmalarına ve psikolojik çözümlemelere önem verir. Karakterlerini çevre ve ilişkileriyle birlikte ele alarak gerçekçi bir bütünlük kurar. Edebiyatı bir güzel sanat olarak gören Safa, iyi bir yazının tekrardan, klişelerden ve yapmacıklıktan uzak olması gerektiğini vurgular. Bu yönüyle onun eserleri, hem üretkenliği hem de derinliğiyle edebiyatımızda kalıcı bir yer edinmiştir.

Necip Tosun'a göre Türk edebiyatının en tartışmalı isimlerinden biri olan Nâzım Hikmet, yalnızca edebiyatıyla değil, siyasi kimliğiyle de gündemde olmuştur. Diyalektik materyalist bir dünya görüşünü benimseyen şair, eserlerini toplumu dönüştürme ve halkı bilinçlendirme amacıyla kaleme almıştır. Nâzım Hikmet'e göre yazmak, haksızlıklara bir itirazdır. Nazım, yazarlığı ciddi bir hazırlık süreciyle ele alır; konuyu zihninde olgunlaştırır, biçim ve ölçüyü belirledikten sonra kaleme alır. Eserlerinde karakterleri toplumsal çevreleriyle birlikte ele alması onun gerçekçi anlayışının göstergesidir. Yazıda önce özün, sonra biçimin geldiğini savunur; ne anlatıldığının nasıl anlatıldığından daha önemli olduğunu vurgular.

Okumaya ve öğrenmeye büyük önem veren Nâzım, iyi bir yazarın yabancı dil bilmesi ve binlerce kitap okuması gerektiğini söyler. Eserlerini dostlarıyla paylaşarak tartışır, halk için yazdığı için anlaşılır olmayı hedefler. Ona göre

bir kitabın ismi de en az içeriği kadar önemlidir; çünkü eserle birlikte onun zihniyetini taşır. Tosun'un değerlendirmelerine göre, Nâzım Hikmet için edebiyat gelip geçici bir heves değil, ömür boyu süren bir adanmışlıktır.

Ahmet Hamdi Tanpınar, şair, romancı, hikâyeci, eleştirmen, akademisyen ve entelektüel bir yazar olarak Türk sanat, kültür ve edebiyatının en değerli isimlerinden biridir. Necip Tosun Tanpınar'ın kaleminin, yalnızca ülkesine değil, dünya edebiyatına uzanan geniş bir perspektifle biçimlendiğine dikkati çeker. Nitekim Tanpınar, eserlerini üretirken doğu tarihinin ve zevklerinin üzerine batı düşüncesini koymuş, sanatını besleyecek her bilgiyi araştırmış ve hayal gücünü edebiyata dönüştürmüştür. Onun için yazarlık, disiplinli bir çalışma ve adanmışlık gerektirir. Karakterlerini muhayyilesinde oluşturur; birebir hayattan alınmış kişiler değil, kurgulanmış ve sembolik yapılar olarak sunar. Yazı sürecinde mükemmeliyetçi bir yaklaşım sergiler, metinlerini uzun süre üzerinde çalışır, gerektiğinde eserini tamamlayıp okur karşısına çıkarması yıllarını alabilir.

Tanpınar, edebiyatı sadece yazı olarak değil, rüya, resim, müzik ve tarih gibi disiplinlerle ilişkili bir üretim alanı olarak görür. Günlük ve not tutmayı önemli bir alışkanlık olarak benimser; bilgi ve birikimini sürekli besleyerek eserlerine yansıtır. Edebiyat onun için geçici bir heves değil, ısrar ve adanmışlıkla yürütülen bir yaşam biçimidir. Tanpınar'ın yazarlığına bütüncül bir biçimde yaklaşan Necip Tosun, aynı zamanda onun kaleminin Türk edebiyatı ve dünya edebiyatları arasında köprü olduğuna işaret ediyor.

Sabahattin Ali, Türk edebiyatının güçlü kalemlerinden biri olarak, eserlerinde hem sosyal gerçekçilik hem de

romantik bireysel dram kanallarını kullanmıştır. İlkinde köy yaşamı, cezaevi, eşitsizlik ve egemen ideolojiyi işlerken, diğerinde aşk, insan ilişkileri ve bireysel duygu dünyasına odaklanır. Necip Tosun, Sabahattin Ali'de yazma eyleminin kader gibi bir yetenek ve adanmış bir ömür olduğunu vurgular. Hayatını kitaplara, okumaya ve yazıya adar; gündelik yaşamın küçük oyunlarına değil, düşünsel dünyasına yönelir. Yazı yazarken tüm dış etkenlerden bağımsız, kendi aleminde yaşar ve eserlerini uzun süren bir planlama ve hazırlık sürecinden geçirir. Batı'yı ve Batı edebiyatını tanıması, eserlerine zenginlik ve farklı bakış açıları katmıştır. Ona göre bir yazarın yazdığı her şeyin bir miktar otobiyografik olması gerekir; karakterlerine kendinden parçalar katar ve yazdıklarını çevresiyle paylaşarak geliştirir. Sabahattin Ali'ye göre yazmak sosyal bir eylemdir; edebiyat insanı ve toplumu dönüştürmek, yönlendirmek için bir araçtır. Sanatı ideolojiden bağımsız, nesnel ve insancıl bir bakışla ele alır. Ne yazık ki edebiyat serüveni yarıda kesilmiş olsa da bıraktığı eserler Türk edebiyatında kalıcı ve derin bir etki yaratmıştır.

Sait Faik Abasıyanık, Türk öykücülüğünün yol açıcılarından biri olarak, ideolojilerden, siyasetten ve akımlardan uzak durmuş; bağımsız ve özgür bir yazar olarak saf edebiyatın peşinden koşmuştur. Tosun'a göre, angaje ve bağımlı sanatı reddeden Sait Faik, yazma eylemini bir bütün olarak görmüş ve öykülerinde bu anlayışını tartışmıştır. Öyküleri genellikle büyük olaylar yerine gündelik hayatın küçük, sıradan ayrıntılarına odaklanır. Anlatımı sade ve yalındır; bazen öykü, bazen deneme, bazen mektup sınırlarını aşar. Hikâyelerinde anlatıcı ile kendisi iç içe geçer; karakter ve mekân seçiminde, kime hangi olguları aktaracağı konusunda

büyük bir ustalık gösterir. Hayal gücü onun eserlerinin temel dayanağıdır; düş ve gerçek iç içe geçer. Yazarken gözlem, merak ve hayal gücünü birleştirir, hayatı ve yazıyı birbirine yaklaştırır. Sait Faik, öykülerinde en iyi bildiği insanları ve çevresini anlatarak, Türk edebiyatına kalıcı bir özgünlük ve derinlik kazandırmıştır.

Kemal Tahir, hayatını yazmaya ve Türk toplumunu anlamaya adanmış bir romancıdır. Necip Tosun, Kemal Tahir'in roman anlayışını Türk romanının geliştirme ve toplumu kuşatıcı bir perspektifle anlatma amacına dayalı olarak değerlendirir. Kendi deyimiyle “romancı olarak yaşamaya” karar vermiş ve dünyayı bu gözle yorumlamıştır. Öğrenme açlığı ve gözlem tutkusu, onu üretken ve genç kalmasını sağlayan güçlü bir yazar hâline getirmiştir. Edebiyatında her zaman gerçeklik ön plandadır; halktan kopmamak ve toplumsal meseleleri doğru yansıtmak temel ilkelere bağlıdır. Roman yazmayı bir ilham işi değil, emek ve hazırlık gerektiren bir süreç olarak görür; eserlerinde planlı ve proje odaklı bir yaklaşım benimser. Romanlarında diyaloga büyük önem verir; karakterler birbirleriyle sürekli konuşur, yazar bu diyaloglarla toplumsal ve bireysel hayatı aktarır.

Necip Tosun, Kemal Tahir'in eserlerinde bir taraftan hem halk hikâyelerinin

den hem de tarihî metinlerden beslendiğini, diğer taraftan Cervantes, Balzac ve Dostoyevski gibi büyük romancıların etkisini taşıdığını belirtir. Tosun'un aktardığına göre Kemal Tahir, sanatın asıl görevinin biçimden önce geldiğini, esas olanın hayatı ve insanı doğru ve açık bir şekilde yansıtmak olduğunu savunur. Bu yönüyle Kemal Tahir'in roman anlayışı, toplumsal gerçekliği merkeze alan ve geniş bir tarihsel arka planla desteklenen bir yapıya bürünür.

Yaşar Kemal, destanların, mitlerin ve sözlü kültürün içine doğmuş; bu birikimi çağdaş anlatım olanaklarıyla birleştirerek özgün bir dil kurmuştur. Necip Tosun, Yaşar Kemal'in yazma eylemini olgunlaşma yolculuğu olarak görür. Yaşar Kemal için roman düşünmek ve roman yazmak yaşamının temelini oluşturur. Çukurova'da halk şairlerini dinleyerek büyüyen ve küçük yaşta “Âşık Kemal” olarak tanınan yazar, Çehov'un sanat anlayışından da etkilenmiştir. Ona göre insan, ne kadar çabalarsa çabalasın ancak kendi mizacına uygun biçimde yazabilir. Sanat ise usta-çırak ilişkisiyle gelişir; sanatçı önce zanaatını mükemmelleştirmeli, ardından gerçek ustalığa ulaşmalıdır. Yaşar Kemal, insanı ve doğayı gözlemlemenin yazarlık için temel olduğunu vurgular. Doğa, yaşanmışlık, insan ilişkileri ve okuma onun yazma deneyimini zenginleştiren başlıca unsurlardır. Roman yazmayı yalnızca gözlem değil, derin bir yaratım süreci olarak görür. Taslaklarını zihninde kurar, yürüyüşlerle yazma sürecini besler ve eleştirilerden yararlanır. Onun romanlarında insan psikolojisi, değişim ve özgün bir roman dünyası kurma çabası öne çıkar. Açıklamadan çok “gösterme”yi tercih eden yazar, okuyucuya anlamı kendisinin keşfetme imkânı tanır. Köylüden kentliye herkesin anlayabileceği bir dil kurmaya çalışır, amacı yeni bir dünya

yaratmak ve düşünle gerçeği buluştur-
maktır. Yaşar Kemal, bireyci bir anla-
yıştan ziyade topluma yönelen bir sa-
nat anlayışını savunur.

Cumhuriyet kuşağının ilk kadın öykü-
cüsü olarak kabul edilen Nezihe Meriç,
kadını yalnızca duygusal yönleriyle
değil, toplumsal mücadelenin ve cin-
sel kimliğin öznesi olarak ele almıştır.
70'lerde mücadeleci kadın, 80'lerden
sonra ise kadının cinsel özgürlüğü ve
erkek egemen dünyadaki ezilmişliği
onun öykülerinde gündeme gelir. Mo-
dern öykünün imkânlarını kullanan
Meriç, bilinç akışı ve iç monolog gibi
teknikleri denemiş, dili özenle işlemiş
bir yazardır. Ona göre yazmak yalnızca
metin üretmek değil, yaşamın her anı-
na yayılan bir varoluş biçimidir; yazar-
lık ticari kaygılardan uzak, içten ve top-
lumsal sorumluluk bilinciyle yapılma-
lıdır. Öykülerinde kurgusal karakterler
yaratmakla birlikte, bunları gözlem ve
deneyimlerle besler. Ayrıntıya ve dile
verdiği önem sayesinde eserlerinde ku-
sursuz bir atmosfer kurar. Meriç için
yazmak doğuştan gelen bir yetenek
olmakla birlikte geliştirilmeli; çünkü
yazarlık onun gözünde meslek değil,
varoluşun kendisidir.

Oğuz Atay, yazmayı hayatla baş etme-
nin ve kendini var etmenin yolu olarak
gören, eserlerinde otobiyografik izler
taşıyan bir yazardır. Türk edebiyatının
dar kalıplarını aşmaya çalışmış, Batı
edebiyatından özellikle Dostoyevs-
ki'den etkilenmiş, edebiyatını dünya
edebiyatının bir parçası olarak kurmak
istemiştir. *Tutunamayanlar*'da mektup,
günlük, şarkı ve destan gibi parçalı ya-
pılarla yeni bir dil ve anlatım arayışına
girmiş, postmodern teknikleri çağırıştı-
ran çok sesli ve metinler arası bir kurgu

geliştirmiştir. Ona göre romanın öz-
günlüğü ayrıntılarda gizlidir; bu yüz-
den yazarken planlı, disiplinli ve yapı
odaklı çalışır. İnsan yalnızca akılla de-
ğil duygular, rüyalar ve bilinçaltıyla da
anlaşılmalıdır; Atay eserlerinde bireyin
iç dünyasını bu çok boyutlu bakışla
ele alır. Sanatçının hayatı ile eserinin
uyumlu olması gerektiğini savunur;
sanat onun için samimiyet, tutarlılık
ve içsel bir zorunluluktur. Kısa ömrü-
ne rağmen Oğuz Atay, yeni bir edebiyat
dili kurarak sonraki kuşaklara yön ve-
ren, edebiyatımızda kalıcı bir iz bırak-
mıştır.

Necip Tosun'un *Yazma Dersleri* kitabın-
da yazma eylemine dair değerlendiri-
meleri, edebiyatımızın farklı dönemle-
rinde öne çıkan yazarların hem edebî
hem de düşünsel tavırlarını berrak bir
biçimde ortaya koymaktadır. Bu yö-
nüyle eser, yalnızca yazar adayları için
bir yol haritası değil, aynı zamanda ya-
zının arka planını merak eden okurlar
için de önemli bir başvuru kaynağıdır.
Tosun, edebiyatın hayatı dönüştürücü
gücüne, yazmanın sabır, emek ve adan-
mışlık gerektirdiğine dikkat çeker. Ki-
tap hem yazma edimini hem de yazar-
lık serüvenini anlamak isteyenler için
değerli bir birikim sunmaktadır. Bu yö-
nüyle *Yazma Dersleri* edebiyatın birey-
sel ve toplumsal düzeyde nasıl bir işlev
üstlenebileceğini göstermesi bakımın-
dan da dikkate değerdir. Birçok yazarın
sanat anlayışı, yazıya bakışı ve edebi-
yatla kurduğu bağ, Tosun'un çözümle-
meleri sayesinde daha anlaşılır hâle ge-
lir. Böylece *Yazma Dersleri*, yalnızca bir
yazarlık kılavuzu değil, aynı zamanda
Türk edebiyatının büyük isimlerini ve
onların yaratma süreçlerini yakından
tanımamıza imkân veren kapsamlı bir
eser niteliği kazanmaktadır.